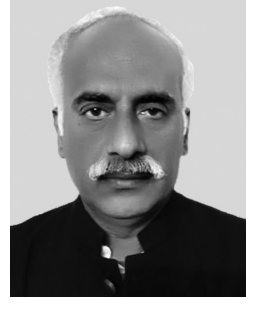

நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய சைவசபையில் திராவிடமும் ஆரியமும்

பேரா. முனைவர். இரா.அறவேந்தன்
சுவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், புதுதில்லி

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

உலகில் ஒவ்வொரு இயக்கமும், தன்னடையாளத்தை அறிதல், அறிவித்தல், தக்கவைத்தல் என்னும் செயல்திட்டத்தோடு போராடுகின்றன. அவ்வகையில் 19ஆம் நூற்றாண்டில், பாளையங்கோட்டையில் இருந்த சைவ சபையின் திராவிடப் பங்களிப்பை இக்கட்டுரை ஆய்வு செய்கிறது. பார்ப்பனரல்லாதோர் இயக்கம் தோன்றும் முன்னரே, சைவ சபையில் பார்ப்பனரல்லாதோரை மட்டுமே உறுப்பினராக்கியதை நோக்குகிறது. 1912இல் சைவ சபையின் வெளியீடுகளை இக்கட்டுரை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டு, திராவிட இயக்கக் கருத்தியல் உருவாக்கத்தில் பாளையங்கோட்டை சைவ சபையின் பங்களிப்பு என்னும் தலைப்பில், சந்தியா பதிப்பகம் 2017-இல் நூலாக வெளியிட்டதைச் சுட்டி, அந்த நூலின் முன்னுரையில் பேராசிரியர் தொ. பரமசிவன் அளிக்கும் மாறுபட்ட கோணத்தையும் இக்கட்டுரை ஆய்கிறது.

மேற்கண்ட நூலில் தமிழர் சூத்திரரா? என்னும் பதிவை இக்கட்டுரை ஆய்கிறது. தமிழர் என்பதும் திராவிடர் என்பதும் ஒரே பொருளைக் குறிப்பவைகளாக இங்கு பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றன" என்று கூற்றைக் கூர்ந்து, நிற/உருவ

அடிப்படையிலான வேறுபாட்டால், ஆரியர்களும் திராவிடர்களும் எப்படி வேறுபட்டவர்கள் என்ற அக்கால உரையாடலையும், இயற்கைச்சாதி/செயற்கைச்சாதி என்று விவரிப்பதையும் ஆய்கிறது. ஆரியர்கள் மனு நீதியை எப்படிப் பயன்படுத்தித் திராவிடர்களை இழிபெயரிட்டு அழைத்தார்கள் என்பதையும், திருக்குறள் எப்படி மனுஸ்மிருதிக்கு எதிரானது என்பதையும் இக்கட்டுரை நோக்குகிறது.

தம் சமய வளர்ச்சிக்கு எதிராக இருந்த கிறித்துவர்களின் ஆய்வு முடிவுகளைக் கூட ஏற்றுக் கொண்டு, தம் சமய வளர்ச்சிக்குத் துணையாகவே இருந்த ஆரியத்தைத் துணிந்து எதிர்க்கும் மாறுபட்ட போக்கினை ஆராய்ந்து, அன்றைய சைவ சபை, கிறித்துவம்/சைவம் என்ற கருத்தியலைத் தவிர்ந்து, ஆரியம்/திராவிடம் என்னும் கருத்தியலை ஆதரித்ததை இக்கட்டுரை நிறுவுகிறது.

உலகில் உருக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு இயக்கமும் தம் சுய அடையாளத்தைத் தக்க வைத்துக்கொள்ளப் போராடுகின்றன. அப்போராட்டத்தின் ஒரு முக்கிய கூறாகத் தன்னடையாளத்தை அறிதல், அறிவித்தல், தக்கவைத்தல் எனும் செயல்திட்டம் அமைகின்றது. இந்தச் செயல் திட்டத்தின் அடிப்படையில் உலக இயங்கியலை இயக்கங்கள் உள்வாங்குகின்றன. அவ்வகையில் கிறிஸ்துவரான இராபர்ட் கால்டுவெல்

முன்வைத்த 'திராவிடம்' எனும் கருத்தாக்கத்தை, அன்றைய சைவ மரபு தன்பார்வையில் தனக்கேற்ப அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டுள்ளது. இதனைப் பாலையங்கோட்டைச் சைவசபை மலர்வழி(1912) அறியமுடிகின்றது. இம்மலரைச் சந்தியா பதிப்பகம் 'திராவிட இயக்கக் கருத்தியல் உருவாக்கத்தில் பாலையங்கோட்டை சைவசபையின் பங்களிப்பு' எனும் தலைப்பில் நூலாக அண்மையில் (2017) வெளியிட்டுள்ளது. இந்நூலில் 15 கட்டுரைகள் உள்ளன. இவற்றில் 13 கட்டுரைகள் இலக்கியம் சார்ந்தவையாக உள்ளன. இரண்டு கட்டுரைகள் 'தமிழர் சூத்திரரா?' 'திருவிடமும் சைவமும்' எனும் தலைப்புகளில் அமைந்துள்ளன. இந்தக் கட்டுரைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, பதிப்பாசிரியர் ச. நவநீதகிருஷ்ணன், திராவிட இயக்கம் சார்ந்த அடையாளத்தை நூல் தலைப்பாக்கியுள்ளார்; நூல் முன்னுரையில் திராவிடம் சார்ந்த சில குறிப்புகளை அளித்துள்ளார். அவற்றில், நாம் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கன வருமாறு:

- ▶ திராவிட மகாபாடியம் இயற்றிய மாதவ சிவஞான முனிவர் மறைந்த (1785) ஒரு நூற்றாண்டுக் காலத்தில் பாலையங்கோட்டையில் சைவசமய அபிவிருத்தி சபை' (1886) தொடங்கப்பட்டது.
- ▶ இதே காலகட்டத்தில் அயோத்திதாச பண்டிதரால் 'திராவிட பாண்டியன்' இதழ் வெளியிடப்பெற்றது.
- ▶ பாலையங்கோட்டைச் சைவசமய அபிவிருத்தி சபையின் பெயர் 1912 இல் 'சைவ சபை' என மாற்றப் பெற்றது. இச்சபைக்கெனச் சட்டதிட்டம் வகுக்கப் பெற்றது. அதில், 'தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள திராவிடரை மேன்மை அடையச் செய்வதே தலையாய நோக்கம் என்றும், திராவிடராகப் பிறந்த எவரும் உறுப்பினராக ஆகலாம்' என்றும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.
- ▶ இதே காலகட்டத்தில் நடேச (முதலியார்)ரால் 'திராவிடசங்கம்' தொடங்கப்பட்டது.

இந்தக் கருத்துகள் வெளிப்படுத்தும் நீரோட்டத்தை, இந்நூலுக்கு முகவுரை எழுதிய தொ.

பரமசிவன் வேறு ஒரு கோணத்தில் நீட்டித்துள்ளார். அவர் தம் கருத்தின் மய்யங்கள் வருமாறு:

- ▶ நீதிக்கட்சி மூலவர்களில் ஒருவரான பி.நடேச (முதலியார்) சென்னையில் 'திராவிட மாணவர் விடுதி' தொடங்குவதற்கு (1912) முன்னரே பாலையங்கோட்டைச் சைவ சபையின் வெள்ளிவிழா மலர் வெளியிடப்பட்டது (1911).
- ▶ சைவசபையில் 1910 இல் நிகழ்த்தப்பெற்ற ஆய்வுப் பொழிவுகளே அடுத்த ஆண்டில் (1911) மலராக வெளியிடப் பெற்றன.
- ▶ 1831 இல் நெல்லை மாவட்டத்தில் ஒருக்கப்பட்டவரிடம் கிறிஸ்துவம் வேகமாகப் பரவிற்று. இதைத் தடுக்கச் சைவ வேளாளர்களும் பார்ப்பனரும் 1840 இல் சதுர்வேத சித்தாந்த சபை எனும் அமைப்பை உருவாக்கினர். விபூதி சங்கமும் உருவாயிற்று.
- ▶ பிளவாட்ஸ்கி அம்மையார் 1869 இல் பிரம்மஞான சபையை உருவாக்கினார். இவரும் கர்னல் ஆல்காட்டும் நெல்லைக்கு வந்த போது, பிராமணர் நெல்லையப்பர் கோவிலில் பூரணகும்பமரியாதை அளித்தனர். கோமாமிசம் உண்பவர்களுக்குக் கோவிலில் மரியாதை அளித்ததில் சைவர்களுக்கு உடன்பாடு இல்லை. வேதம் எனும் கடலுக்குள் சைவம் கரைக்கப் பெறுவதாக உணர்ந்தனர். தமக்கெனச் சபைகள் உருவாக்கி, சபைகளில் பார்ப்பனரல்லாதவர்களை உறுப்பினராக்கினர்.

இவ்வாறு பதிப்பாசிரியரும் முகவுரை வழங்கியவரும் அளித்துள்ள கருத்தியல், 'தமிழர் சூத்திரரா?', 'திருவிடமும் சைவமும்' எனும் இரண்டு கட்டுரைகளையும் நாம் எந்தப் பின்புலத்தில் வாசிக்கவேண்டும் என்பதற்கு வழி காட்டுவதாகவும் உள்ளது.

தமிழர் சூத்திரரா? என்னும் கட்டுரையை பூர்மான் வி. பி. சுப்பிரமணிய (முதலியார்) எழுதியுள்ளார். இவர் தன் கட்டுரையில் தமிழர் சூத்திரர் இல்லை என்பதைப் பல்வேறு அணுகுமுறைகள் வழி விளக்குகின்றார். அவற்றைக் கீழ்வரும் மூன்று கருத்துகளாக வடிவமைத்துக் கொள்ளலாம்.

- ▶ இழித்துப் பேசுவோர் படைப்புகளில் இருந்து, இழிக்கப்படுவோர் தொடர்பான தரவுகளைத் திரட்டுதல் தவறு.
- ▶ நடைமுறைவாழ்வியல்வழிச் சொற்களுக்கான பொருளை அடையாளப்படுத்த வேண்டும்.
- ▶ இழிவை மறுதலிக்க வேண்டும்; உண்மை அடையாளத்தை இனம்காண வேண்டும்.

இவற்றில், குறிப்பிட்ட மக்களுக்கான அடையாளத்தை இனம் காண்பதற்கான தரவுகளாக எவற்றைக் கருதவேண்டும் என்பதனை முதலில் தெளிவுபடுத்துகின்றார் சுப்பிரமணியர். தமிழர்க்குரிய பெயர் அடையாளத்திற்கு, அவரை இழிவுபடுத்துவோரின் படைப்புகளிலிருந்து தரவு திரட்டுவதைத் 'தப்பு' என்றே குறிக்கின்றார். இக்கருத்து, தமிழரை இழிவுபடுத்த விரும்பும் ஆரியர், அவரை எப்படி உயர்வாகக் கருதுவர் என்று வினவுகின்றது. தாஸ் (Dasyur) என ஆரியர் குறிப்பிட்டது தமிழரை என்று கருதவேண்டாம்' என்கிற மனோன்மணியம் சுந்தரம் (பிள்ளை)யின் கருத்தைத் தன் கருத்திற்கு அரணாக்குகின்றார். இங்கு தமிழர், திராவிடர் என்னும் இரண்டு சொற்களுக்குமான பொருளைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும் என்கிறார். அத்தெளிவை நடைமுறை வாழ்வியல் வழி உருவாக்குகின்றார். அது வருமாறு:

இந்து தேசத்தவர்களை ஹிந்துக்கள், முகமதியர், கிறிஸ்துவரென்று மதம் பற்றிப் பிரிப்பது போல, தென்னிந்தியர்களை ஜாதி பற்றி ஆரியர், தமிழர் என்று பாகுபாடு செய்யலாம். அப்படிப் பாகுபாடு செய்வதில் பெரும்பான்மை காரணமாகத் தமிழர் என்ற பெயர்ப்பொருளில் தெலுங்கர், கன்னடர், மலையாளிகள் என்ற பெயர்ப் பொருள்களும் அடங்கும். ஹிந்துக்களும், முகமதியரும் மிகுந்து வாழும் சென்னைப் பட்டினத்திலே, ஹிந்துக்கள், முகமதியரென்று கூறவேண்டிய சமயங்களில் "தமிழாள், துலுக்காள்" என்று சாதாரண ஜனங்கள் சொல்வதுண்டு. இந்த வெகுஜனவழக்குச் சொற்றொடரில் "தமிழாள்" என்பது "தெலுங்கானை" உள்ளிட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறு மேற்கூறிய தமிழர் என்பதில் தெலுங்கர் முதலிய திராவிட ஜாதிகள் அடங்குவது சுபாவமானதே. தமிழர் என்பதும் திராவிடர் என்பதும் ஒரே

பொருளைக் குறிப்பவைகளாக இங்கே பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன (ப.39).

இதேபோன்றே, நிற அடிப்படையிலான வேறுபாட்டாலும் உருவ அடிப்படையிலான வேறுபாட்டாலும் மனிதர்களைப் பிரித்துப் பார்க்கும் பழக்கமும் காலப்போக்கில் வளர்ந்துள்ளது என்கிறார். ஆரியர் குளிர் தேசத்திலிருந்து வந்தவர்கள். இதனால் வெள்ளை நிறத்தவராய் இருந்தனர். திராவிடர் வெப்ப மண்டலமான இந்தியாவில் நெடுங்காலம் வசித்ததால் மங்கின நிறத்தவராய் இருந்தனர். இத்தகு நிற வேறுபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பெற்றதுதான் வருணாதர்மம். வெள்ளையாய் இருப்பவர் உத்தம தருமத்தினர், மங்கலாயிருப்பவர் மத்திம தருமத்தினர், கருப்பாய் இருப்பவர் அதம தருமத்தினர் என்றனர். இதுவே, ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் வருவதற்கு முன்னர், இங்கு நிலவிய வேறுபாடு, நில அடிப்படையில் இருந்தது. அதில் உயர்வு தாழ்வு என்கிற கருத்தியல் இல்லை என்கிறார். ஆரியரால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள 'தேகம்' அடிப்படையிலான வேறுபாடுகள் காலப்போக்கில் மறைவுற்றன என்கிறார். இதற்கு ஆரியர் திராவிடர்களிடையே நிகழ்வுற்ற மண உறவைக் காரணமாகக் காட்டுகின்றார். இந்த மண உறவால் தேகம் அல்லது உருவம் அல்லது நிற அடிப்படையிலான வேறுபாடு இல்லாமல் போனதை இயற்கை ஜாதி/ செயற்கை ஜாதி எனும் கருத்தியல் வழி விளக்குகின்றார். விவரம் வருமாறு:

நீக்ரோக்கள் கருத்த நிறத்தினர். சீனர் மஞ்சள் நிறத்தினர். அமெரிக்கஇந்தியர் செம்பு நிறத்தினர். இவர்கள் அனைவருக்கும் ஒரே நிறத்தைப் பூசி ஒரே வகையிலான உடை அணிவித்தாலும் ஒருவரிலிருந்து மற்றொருவரை அவர்தம் உருவம் வேறுபடுத்திக் காட்டிவிடும்; அவர்களின் உதடு, மூக்கு, கன்னம் முதலானவை அவர்களை வேறுபடுத்திவிடும். இத்தகு வேறுபாட்டை இயற்கை ஜாதி வேறுபாடு என்கிறார். இந்த இயற்கை ஜாதியிலிருந்து செயற்கை ஜாதியைக் கீழ்வருமாறு கட்டுரையாளர் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றார்.

திராவிடருள் அடங்கிய வேளாளர், மறவர், இடையர், கம்மாள் முதலிய ஜாதிகள், செயற்கை ஜாதிகளாயும், ஒரே இயற்கை ஜாதியாயும் இருக்கின்றனர். பிராமணரிற் சிலர், வேளாளரிற் சிலர்,

மறவரிற் சிலர், இடையரிற் சிலர், கம்மாளரிற் சிலர், மற்றைய தென்னிந்திய ஜாதிகளொவ்வொன்றிலும் சிலர் ஆகிய இவர்களை ஒரே வகையாகச் சவரம் செய்வித்து, ஒரே விதமாக உடை உடுப்பித்து ஒருசேரத் திரட்டினால், அவர்களுள் இன்னார் இன்ன ஜாதி, இன்னார் இன்ன ஜாதி என்று 'மனிதநூல்' வல்லாரே பகுத்தறிய மாட்டார்கள்(ப. 41).

இந்த விளக்கங்களின் அடிப்படையில் இரண்டு கருத்துகளை வலியுறுத்திச் சொல்கின்றார் சுப்பிரமணியர். அவை வருமாறு:

ஒரு ஜாதியார் மற்றொரு ஜாதியாரை, ஒரு மதத்தார் மற்றொரு மதத்தாரை இழிபெயரிட்டு அழைப்பது 'சகஜம்' என்கிறார். அவ்வகையில் ஆரியர் அநாரியர்களைச் சூத்திரர் என்று குறிப்பிடுவது அவர்தம் கொள்கையோடு பொருந்தியது தான். ஆனால், நாம் அதனை ஏற்க வேண்டியது இல்லை; சமக்க வேண்டியது இல்லை. ஆங்கிலேயர், பிரஞ்சியர் முதலானவர்களையும் சூத்திரர் என்றுதான் ஆரியர் அழைத்திருக்க வேண்டும். இதுதான் அவர்தம் கொள்கைப்படி சரியானது. ஆனால், ஆங்கிலேயர் முதலானவர் அத்தகு இழிபெயரிட்டை ஏற்கமாட்டார்கள், சமக்க மாட்டார்கள். இதனால், அவர்களைச் சூத்திரர் எனக் குறிப்பிடவில்லை. அதுபோல், நாம் அப்பெயரைத் தவிர்த்தால், சூத்திரப்பட்டம் போகும் எனக் கருதுகின்றார். இங்கு ஆரியர், தமிழரைச் சூத்திரர் என்று குறிப்பிடுவதற்கான வாழ்வியல் சார்ந்த புரிதலையும் கவனப்படுத்துகின்றார். இதற்காக, மனுநீதியில் சூத்திரர்களை இழிவுபடுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ள கருத்துகளை எல்லாம் (அத். XI.379, அத். IX.132, அத். VI.317, அத். VII.318, அத். VIII.20, 413, 417, 270, 271, 272, 280, 282) திரட்டி நிரல்படுத்தி அளிக்கின்றார். இந்த மேற்கோள் அளிப்புடன், திருக்குறளின் முக்கியமான கருத்தை எடுத்துக் கீழ்வருமாறு ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

மேற்கூறிய ஆரிய தர்ம விதிகளுக்கும் "பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா, செய்தொழில் வேற்றுமையான்" என்ற தமிழர் அறநெறிக்கும் உள்ள வித்தியாசம் சற்று ஊன்றி நோக்குவோர்க்கு விளங்காதிராது (ப.45).

இவ்வாறு புராணங்களில், அறநூல்களில் திராவிடர் - தமிழர் - நிலை எவ்வாறு பதிவாகியுள்ளது என்பதனை ஒப்பிட்டுக் காட்டுவதன் வழித் தமிழர் தமக்கான அடையாளத்தை எங்கிருந்து சேகரிக்க வேண்டும் என்கிற தம் கருத்தியலைத் தெளிவாக்குகின்றார். தமிழர் மனுநீதி வழித் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டால் இழிபெயரினராகவே திகழ்வர்; திருக்குறள்வழி அடையாளப்படுத்திக் கொண்டால் சமதர்ம மனநிலைக்குரியவர் ஆவர் என்கிற தம் கருத்தாக்க முறையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். தமிழரைச் சூத்திரர் என்று அடையாளப்படுத்துவதால், அவர்கள் அன்றாட வாழ்வியலில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினையையும் இங்கு எடுத்துரைக்கின்றார். மைசூரில் சங்கராச்சாரியார் உருவாக்கிய சமஸ்கிருதக் கல்வி நிறுவனத்திற்கான பொருள் திராவிடர் உழைப்பால் வந்தது. ஆனால், அக்கல்வி நிறுவனத்தில் திராவிடருக்கு இடமில்லை. இந்நிலையைத் 'திராவிடர் நெற்றி வேர்வை நிலத்திற் சிந்தப் பாடுபட்டு உழைத்ததனால், திராவிடர் பொருளைக் கொண்டு ஸ்தாபித்து நடத்தப்பெறும் கலாசாலையின் உட்பக்கத்தைத் திராவிடர் பார்க்க ஒட்டாமற் செய்வது தர்மாநுஷ்டானங்களில் ஒன்று' என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், அக்கல்வி நிறுவனத்தில் கற்பிக்கப் பெறும் கருத்தும் திராவிடர்க்கு உரியது என்பதனைக் கீழ்வருமாறு சான்றுடன் விளக்குகின்றார்.

பிருஹத் ஆரணியகத்தில் பிரவாஹனராஜன் என்பவன், உத்தாலகன் என்னும் பிராமணனை நோக்கிக் கூறுமிடத்து வெளியிட்ட கட்டுரை சரித்திர சம்பந்தமாக விசேஷ அர்த்தத்தை உட்கொண்டிருக்கிறது. அவ்வரசன் கூறியதாவது. "இந்த ஞானம் இதுவரையும் எக்காலத்தும் எந்தப் பிராமணனிடத்தும் இருந்ததில்லை என்பது (பக் 46,47).

அதாவது, திராவிடக் கருத்தியல் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பெற்று ஆரியமாக்கப்பெற்று விட்டது என்பது சுப்பிரமணியர் கருத்து. இங்கு, விசுவாமித்திரர், பகவத் கீதைக்குரிய கிருஷ்ணன் முதலானவர்களையும் திராவிடர் எனக் குறிப்பிட்டுக் கீழ்வருமாறு தம் கட்டுரையை நிறைவு செய்துள்ளார்.

புதிதாக ஸ்தாபிக்கும் ஸமஸ்கிருத கலாசாலையில் பிராமணரல்லாதார் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்னும்

தடையாகிய புதுச்சுமையை இப்போது திராவிடர் மேல் ஏற்ற முயலும் ஆரியர்கள் முன்னமே ஏற்றியிருக்கிற சூத்திரப்பேர்ப் பழஞ்சுமையைத் தாங்களே இறக்கி விடுவார்களா? இறக்கார்கள். சமப்போரே அதை இறக்கவேண்டும் (ப.47).

திராவிடச் சிந்தனை ஆரியமாக்கப்பெற்றது என்னும் சுப்பிரமணியரின் கருத்தியல், ஸ்ரீமான் பி. பொன்னம்பல (பிள்ளை)த்தின் திருவிடமும் சைவமும் எனும் கட்டுரையிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. பொன்னம்பலம், சைவசித்தாந்தக் கருத்தியல் தமிழில் தோன்றிச் சமஸ்கிருதத்திற்குச் சென்றது என்கிறார். இதற்கு, 'கோயில்களில் ஆராதனை முடியும் போது வைதீக கானமும், திராவிட கானமும், அதாவது வேத பாராயணமும் தேவாரமும் ஒதுவதும் வேண்டும்' என்று ஆகமத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கருத்தைச் சான்றாக அளிக்கின்றார். ஆகமங்கள் முதன்முதலில் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பெற்று இருக்குமானால், திராவிடகானம் பாடவேண்டும் என்ற கருத்து அதில் இடம் பெற்றிருக்க வாய்ப்பில்லை என்கிறார். இதேபோன்றே, தமிழ் - திராவிடம் எனும் கருத்தியலிலும் சுப்பிரமணியர் கருத்துடன் ஒத்துச்செல்கின்றார். தமிழ், தென்பாலாராகிய எல்லாருக்கும் தாய் மொழியேயாம். இதில் வடுக, கன்னடம், மலையாளம், துளு, பேசுகின்ற மக்களும் உள்படுவார்கள்' (ப. 169) என்கிறார். பொன்னம்பலர் கட்டுரையை வாசிக்கும்போது, இராமாயண மகாபாரதக் கருத்துகளைத் தரவாகக் கொண்டு திராவிடச் சொல்லாராய்ச்சி செய்வதாகத் தோன்றும். இப்போக்கு சுப்பிரமணியர் கருத்திலிருந்து வேறுபடுவதாகத் தோன்றும். ஆனால், உண்மை அவ்வாறு இல்லை. பொன்னம்பலம் இராமாயணக் கதையைத் தென்னகத்திற்குரிய கதையாகக் கூறுகின்றார். இராமாயணப் போரில் பங்கேற்றவர்களில் இராமன், இலட்சுமணன் ஆகிய இருவர் மட்டுமே வட இந்தியப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர், ஏனையவர் தென்னகத்தைச் சேர்ந்தவர். எனவே, இராமாயணப் போரைத் தென்னகத்தைச் சேர்ந்த இரு குழுக்களுக்கிடையே நிகழ்ந்ததாகக் கருதவேண்டும் என்கிறார். மேலும், நாடு பிடித்தலாக இராமனின் வெற்றி அமையாமல், வீடணனிடம் ஆட்சிப்பொறுப்பு அளிக்கப்பெற்றதைக் கவனப்படுத்துகின்றார். அதாவது, ஆரியர் தென் நாட்டை வென்று ஆட்சி புரியவில்லை என்பதைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில்தான்

இராமாயணத்தைத் தரவாகக் கொண்டுள்ளார். இதே போன்ற பார்வையில் மகாபாரதத்தையும் அணுகமுடியும் என்கிறார். எனவே, தென்னாட்டு வளத்தைச் சுட்டும் முறையில், திரு இருக்கும் இடம்' திரு + இடம் = திருவிடம் என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்கிறார். இந்தத் திருவிடம் எனும் சொல்லினை, ஆரியர் தம்முடைய மொழியியல்புக்கு ஏற்பத் திராவிடம் எனக் குறித்தனர் என்கிறார். இந்தத் திருவிடத்திற்கான நில எல்லையை வரையறுக்கையில் கிறிஸ்துவ அறிஞர் கருத்துகளைக் கீழ்வருமாறு கவனப்படுத்துகின்றார்.

அய்ரோப்பிய பாதிமார் நமக்குச் செய்த நன்மைகளில், நமது மொழிகளைச் சமயம் பார்த்துப் பாதுகாத்தது பெரிய உபகாரமாக இருக்கின்றது. அவ்விதம் செய்த நன்மை உலகெங்கும் பரவியிருக்கின்றது. அவர்களுடைய பரோபகாரத்தை நியூசீலாண்டில் (New Zealand) காலத்தில் அவர்களுடைய நாட்டம், மேஓரி (Maoris) என்று பண்டுள்ள அத்தேயத்தவரின் மொழியியற் சென்றது. அதை அவர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அது தமிழுக்கு எவ்வளவோ அடுத்ததாக காணப்பட்டு அதைப்பற்றி Taylor என்னும் பாதிரியார் முப்பது வருடத்திற்கு முன்னமே வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

மேற்கூறிய காரணங்களால் தென்னிந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலிருந்து நியூசீலாண்டு (New Zealand) வரைக்கும் ஒரே மொழி நடைபெற்று வந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இதில் ஆஸ்திரேலியா (Australia) வும் உடன் பட்டிருக்கலாம். (ப.170)

ஆக, இதுவரை விளக்கப்பெற்ற இரண்டு கட்டுரைகளிலும் இழையோடும் உள்ளார்ந்த கருத்தியல் ஒற்றுமையைக் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடலாம்.

திராவிடர்-தமிழர் எனும் அடையாளங்களுக்கான ஆராய்ச்சியில், அதனைச் சமயம் சார்ந்த அரங்கில் நின்று மேற்கொண்டாலும், நம்பிக்கைசார் தரவுகளை அடிப்படையாகக் கருதக்கூடாது.

இந்த உள்ளார்ந்த இயங்கியலால்தான் இருவருமே சைவ சபையில் உரையாற்றிய போதும், கிறிஸ்துவ எதிர்ப்பரசியலை மேற்கொள்ள

வேண்டிய சூழலிலும் மேற்கொள்ளவில்லை; வைதிக நம்பிக்கை அடிப்படையில் பிராமணருடன் ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டிய சூழலிலும் ஒன்றுபடவில்லை. அதாவது, தம்மைச் சமயம்வழி அடையாளப்படுத்த வேண்டிய சூழலில், மொழிவழி அடையாளப்படுத்துகின்றனர்; தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள மொழிகளுக்குத் தமிழைத் தாயாக்கித் திராவிடம் எனக் குறிக்கின்றனர். ஆரியத்திலிருந்து திராவிடத்தை வேறுபடுத்துகின்றனர். தம் சமய வளர்ச்சிக்கு எதிராக அமையும் கிறிஸ்துவரின் ஆய்வு முடிவுகளை ஏற்கின்றனர்; தம் சமய வளர்ச்சிக்குத் துணைநிற்கும் ஆரியத்தை எதிர்க்கின்றனர். இவற்றுக்கு, மொழியும் மொழியுடன் கூடிய வாழ்வியலும், எந்தச் சூழலில் மீட்கப் பெறுகின்றன, எந்தச் சூழலில் கவிழ்க்கப்பெறுகின்றன என்கிற தெளிவு அவர்களிடம் உருவானதே காரணம் எனலாம். இதனால், அன்றைய சைவசபைகள் கிறிஸ்துவம் X சைவம் என்னும் கருத்தியலைத் தவிர்த்து, ஆரியம் X திராவிடம் என்னும் கருத்தியலில் கவனம் செலுத்தின எனலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. பாளையங்கோட்டைச் சைவசபை மலர் (1912)
2. திராவிட இயக்கக் கருத்தியல் உருவாக்கத்தில் பாளையங்கோட்டை சைவசபையின் பங்களிப்பு (2017)
3. மனுஸ்மிருதி (அத்தியாயங்கள் VI, VII, VIII, IX, XI)

ஆசிரியர்குறிப்பு:

முனைவர். அறவேந்தன் என்கிற இரா. தாமோதரன், புதுதில்லி சவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம் (JNU) தமிழ்த் துறையில் பணிபுரியும் பேராசிரியர். இதற்கு முன்னதாகப் பாரதிதாசன் அழகப்பா பல்கலைக்கழகங்களில் பேராசிரியராக விளங்கியவர். திராவிட மொழிக்குடும்பத் துறைகளில் புலமை வாய்ந்தவர். தெலுங்கு உட்பட திராவிட மொழி இலக்கணங்களின் வரலாறு, குறுந்தொகை ஆய்வுகளின் வரலாறு போன்ற ஆய்வுகள் செய்துள்ளவர். இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரின் விருது, தமிழ்நாட்டு அரசின் விருதுகளைப் பெற்றுள்ளவர்.

ஓப்பியல் இலக்கணம் சமூக வரலாற்றுத் துறைகளில் ஆய்வாளரான அறவேந்தன், 20-க்கும் மேற்பட்ட நூல்களையும், பல ஆய்வுத் தாள்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். பெரியாரிய நோக்கில் குறுந்தொகை, பெரியாரிய நோக்கில் மு.வ, தாய்க்கோழி பெரியார் இலக்கியம், செவ்வியல் அழகியல், சமூக வரலாற்றியல் நோக்கில் தமிழும் தெலுங்கும், தமிழ் சிங்கள இலக்கண உறவு போன்றன அவற்றுள் சில. இலங்கை, மலேசியா போன்ற நாடுகளுக்கும் ஆய்வுப் பயணம் மேற்கொண்டுள்ள இவர், பல்கலைக்கழக மானியக் குழு (UGC) செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவன ஆய்வுத் திட்டங்களிலும் பங்கேற்றுள்ளார். ◆